

ses af den sidste Beretning, at der findes 1,523 Sygekasser med 749,635 Medlemmer, at der i 1912 ligesom det foregaaende Aar har været en betydelig Stigning i Medlemsantallet, nemlig med 38,981 Medlemmer. Medlemmerne har i de svundne Aar betalt $5\frac{3}{4}$ Mill. Kr. i Kontingent, og Statstilskuddet har været knapt $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det viser sig altsaa, at den Ydelse, Medlemmerne afser til Sygeforsikringen, er meget betydelig, og Sygekassernes hele Virksomhed er meget omfattende og utvivlsomt af den allerstørste Værdi. Derfor mener jeg fremdeles, at vi skal være i høj Grad forsigtige i vor Revision af Sygekasseloven, saa at vi ikke naar til en større eller mindre svækkende Virksomhed overfor Sygekasserne; vi skal tværtimod have vore Bestræbelser rettet paa at gøre dem saa virkedigtige som muligt og sætte dem i Stand til at yde de syge den bedst mulige Hjælp under Sygdommen.

Det er ikke ubekendt, at mit Partis Ønsker gaar i anden Retning, end disse Sygehjælpsinstitutioner angiver, trods den Værdi, vi anerkender, de har. Vi har den Opfattelse, at Sygeplejen burde være en Samfundsopgave, og at denne Samfundsopgave ikke alene burde omfatte de ubemidlede, men alle Medlemmer i Samfundet, idet det vilde være et Skridt frem mod Lighed i Livet, hvis man skabte Lighed i Kampen mod Sygdom og Død. Det er ikke unaturligt at hævde, at Kampen mod Sygdom skal være en Samfundsopgave ud fra den Betragtning, at de Mennesker, der gaar under i Kampen mod Sygdommene, maaske gaar under paa Grund af manglende Midler. Det er jo saa, at disse Menneskelivs Forsvinden er et Tab for Samfundet. Dygtige Arbejderes Undergang paa Grund af Sygdom, manglende Helbredelsesmidler, Sanatorieophold o. s. v. er et væsentligt Tab for Samfundet, større, end om det var en rig Ledigganger, der afgik ved Døden. Der er derfor god Mening i at sikre Smaafolk gratis Adgang til disse Helbredelsesmidler, som vi har foreslaaet, og der er saa meget mere Grund dertil, som den Klasseforskell, der viser sig paa saa mange Omraader, i Skolen, i Adgangen til Erhverv o. s. v., er særlig uhyggelig og oprørende, naar Spørgsmaalet drejer sig om Behandlingen af syge Mennesker, der maa bukke under paa Grund af deres Fattigdom, fordi de nødvendige Helbredelsesmidler ikke staar til deres Raadighed. Det eneste rationelle er at give alle lige Adgang til

Helbredelsesmidler, Sanatorier o. s. v. Det vil i Længden ogsaa være det mest fordelagtige for Samfundet. Jeg venter mig imidlertid ikke for Tiden en Forstaaelse heraf.

Jeg er, som sagt, glad over, at det foreliggende Lovforslag er væsentlig anderledes end Lovforslaget i Fjor. Jeg genkender adskillige af Bestemmelserne fra Behandlingen i Udvalget, og jeg vil haabe, at Ministeren ikke vil gaa til højre for dette Lovforslag. De samvirkende Sygekasser har udtalt sig i Aar som i Fjor. Navnlig har de stærkt understreget, at det burde være en Grundsætning, at Lønarbejderne ubetinget havde Adgang til Kasserne. Det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (Kierkegaard), der ogsaa i Aar er sit Partis Ordfører i denne Sag, udtalte ved Slutningen af Behandlingen i Fjor, at det var højest sandsynligt, at Sygekassernes Repræsentanter, naar de atter kom sammen, vilde tage et andet Standpunkt end paa Delegeretmødet i 1911. Det glæder mig at kunne konstatere, at de i Aar har indtaget akkurat det samme Standpunkt, som de gjorde i 1911, i den Resolution, der er fremsendt til Regering og Rigsdag, og navnlig kræves det, at Arbejderklassens Ret til at være Medlemmer af Sygekassen ikke bør omtvistet. Bestemmelsen herom findes i § 6, og Ministeren har med Hensyn til, hvem der kan optages, og hvem der kan forblive i Sygekasserne med Ret til at nyde Statstilskud, optaget Mindretallets Forslag fra i Fjor. Paa et vist Tidspunkt havde vi i Udvalget Grund til at vente, at alle vilde kunne samle sig derom, og vi strakte os derfor saa vidt, som vi mente at kunne forsvare, for at opnaa en enstemmig Indstilling. Principielt kunde jeg ønske en anden Affattelse, saaledes som vi udtrykte det i vort oprindelige Forslag i Fjor, nemlig en Optagelse af den Fortolkning, der hidtil har været anvendt af Sygekasseinspektøren med Ministerens Billigelse. Derefter er Lønarbejderes Ret til at være Medlemmer ikke omtvistelig. Saaledes vilde jeg naturligvis helst have haft Loven affattet, men kan man ikke enes derom, erkender jeg, at det foreliggende Lovforslag neppe kan aabne Mulighed for, at der begaas den Uret, som den anden Form af § 6 vilde medføre.

Det ærede Medlem fra Hurup sagde, at han syntes, at Ansvaret for Indtægts- og Formuegrænserne og derved Ansvaret for, hvem der faar Ret til at blive Medlem af Sygekasserne, burde ligge hos Lovgiv-